

РЕШЕНИЕ

№ 270

гр. София, 15.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **4720** по описа за **2020** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на адв. С. С., като пълномощник на С. Р. Р. срещу РЕШЕНИЕ от 31.01.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Наказателно отделение, 93^{-ти} състав по н.а.х. дело №16629/2019г., В ЧАСТТА с която е потвърдено Наказателно постановление (НП) №42-0001367 от 30.08.2019г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно решение, като постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Намира за неправилен извода на първостепенния съд, че при издаване на Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и на НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл.57 от ЗАНН. Твърди, че е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 57, ал.1, т.6 от ЗАНН, тъй като в НП не е посочено наименованието на нормативния акт, чиито разпоредби са нарушени с деянието. Поддържа, че описаната в НП фактическа обстановка неправилно е възприета от въззивна инстанция, която е пренебрегнала редица възражения, посочени в жалбата. Счита, че нарушението не е установено категорично, тъй като по делото липсват доказателства, относно обстоятелството извършван ли е международен превоз на пътници. Твърди още, че в обжалваното решение не се съдържат мотиви относно наличието на предпоставки за приложение на

разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него по същество на спора да бъде отменено и НП №42-0001367 от 30.08.2019г., издадено началника на Областния отдел „Автомобилна администрация“ – С. към Изпълнителната агенция „Автомобилна администрация (И.) или евентуално делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Ответникът – ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „АВТОМОБИЛНА АДМИНИСТРАЦИЯ“ (И.) към Министерство на транспорта, информационните технологии и съобщенията (МТИТС), редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор С. от Софийска градска прокуратура (СПП) дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №42-0001367/30.08.2019г., на основание чл.93, ал.2 от Закона за автомобилните превози (ЗАвтПр), на касатора С. Р. Радиев е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 (петстотин) лева, за това, че на 16.06.2019г. около 09:30 часа в [населено място], на Автогара С., като водач на автомобил марка „Б.“, модел „Ф. 380“ с държавен контролен номер (ДК №) СА6410ТХ, собственост на [фирма], извършвал международен превоз на пътници от Република България до Република С. М., като при извършената проверка не представил удостоверение за психологическа годност, с което е нарушил разпоредбата на чл.44, ал.1, т.6 от Наредба №11/31.10.2002г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари, издадена от министъра на транспорта и съобщенията /Наредба №11/2002г./.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №17-4332-026761 от 28.12.2017г., В ЧАСТТА по т.2.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации, в частта на наложеното административно наказание по т.2. Както в АУАН, така и в оспореното НП ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът Радиев е извършил вмененото му нарушение на чл.44, ал.1, т.8 от Наредба №11/2002г., във връзка с което правилно е била ангажирана административно-наказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 93^{-ти} с-в.

Разпоредбата на чл.44, ал.1, т.8 от Наредба №11/2002г. е правната норма от Глава Четвърта „Международен превоз на пътници“, Раздел Първи „Превоз по автобусна линия до държава, която не е членка на Европейския съюз“, която регламентира както необходимите документи, които трябва да носят водачите на ППС, извършващи международен превоз на пътници, така и задължението им да ги представят на контролните органи при поискване. Следва да се има предвид, че тази Наредба е издадена и на основание чл. 7, ал.3, чл.25, ал.2, чл.29, ал.2, чл.31, ал.2 и §4а от ЗАвтПр.

Санкционната норма на чл.93, ал.2 ЗАвтПр предвижда наказание „глоба“ за „водач на моторно превозно средство, който извършва обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници и товари и не представи в момента на проверката издадения лиценз, заверено копие на лиценз на Общността, разрешението, документа за регистрация или други документи, които се изискват от регламент на европейските институции, от този закон или от подзаконовите нормативни актове по прилагането му“. В случая, подзаконовият нормативен акт е Наредба №11/2002г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари, издадена от министъра на транспорта, а относима е разпоредбата на чл.44, т.8 от Наредбата. Тази разпоредба задължава при извършване на превоз в автобуса да се намират следните документи: заверено копие на лиценза на Общността; разрешителното за превоз, валидно за частта от маршрута и спирките, намиращи се на територията на Република България; разрешителните, издадени от компетентните органи на държавите, през чиито територии преминава маршрутът; списък на пътниците; удостоверението за психологическа годност на водача.

В процесният случай, от представените по делото доказателства, се установява по безспорен начин, че по време на проверката касаторът Радиев не е предоставил изисканото му удостоверение за психологическа годност. Без значение е обстоятелството, че впоследствие е представено удостоверение №356933 от 10.01.2018 г., валидно до 10.01.2021г., тъй като нормата на чл. 44 от Наредба №11/2002г. регламентира както необходимите документи, които трябва да са в автобуса, извършващ международен превоз на пътници, така и задължението на водачите им да ги представят на контролните органи при поискване. В този смисъл неоснователно е възражението на касатора, че той е притежавал и представил на контролните органи изисканото му удостоверение за психологическа годност.

Споделят се изводите на СРС, че в хода на А. не са допуснати съществени процесуални нарушения във формата на АУАН и НП. Макар да не се е произнесъл подробно по всички наведени доводи в тази насока, въззивният съд не е допуснал процесуално нарушение, обуславящо отмяна на решението на това основание. Това е така, тъй като противното не би довело до друг извод. В тази връзка, неоснователен е доводът, че с използваните съкращения в наименованието на нормативният акт е нарушен чл.57, ал.1, т.6 ЗАНН. Тази разпоредба е относима към правната квалификация на нарушението, която е посочена коректно. Не е нарушено правото на защита на лицето, което се защитава срещу фактите, описани в актовете.

Неоснователно е и възражението, че описаната в НП фактическа обстановка неправилно е възприета от въззивна инстанция. От страна на касатора не са ангажирани доказателства за установяване на нещо различно от установеното, със събраните по делото гласни и писмени доказателства, съответно за неправилността на обжалваното съдебно решение. Въпреки предоставената му възможност, Радиев не е

ангажирал доказателства за опровергаване изложените в АУАН обстоятелства. По делото не се доказва и твърдяното от касатора наличие на втори шофьор в автобуса. Следва да се отчете и обстоятелството, че касаторът е подписал и съставения му от контролните органи АУАН без да посочи никакви възражения. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Ето защо в оспореното решение не е налице съществен порок, водещ до неговата неправилност, състоящ се в неустановяването на факти от съществено значение за изхода на спора.

Неоснователни са доводите на касатора за приложението на чл. 28 от ЗАНН. В случая става въпрос за „формално нарушение“. Същото се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоположен резултат извън самото деяние. Приложението на чл. 28 от ЗАНН не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило конкретните обществени отношения. В настоящия случай, нарушението не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от същия вид. С оглед значимостта на охраняваните обществени отношения, обезпечаващи безопасния превоз на пътници, конкретните нарушения не биха могли да бъдат квалифицирани като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, поради което съдът намира изложените възражения в този смисъл за неоснователни.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} касационен състав,

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 31.01.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 93^{-ти} състав по н.а.х. дело №16629/2019г., В ЧАСТТА с която е потвърдено НП №42-0001367/30.08.2019г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

